

Kai Jurga Ivanauskaitė mirė, jai buvo 45-eri metai.

Jurgos Ivanauskaitės parašytas laiškas žmonėms.

„Laiškas žmonijai”

„Mano likimas mėgsta pokštus ir paradoksus. Pokštauti jam ypač patinka gruodžio mėnesį. Užpernai, gruodžio 12-ąją, jau iškritus pirmajam sniegui, lemtis mane apdovanojo dviem ypatingais trofėjais: rytą sužinojau, kad sergu vėlyvos stadijos itin piktybiška sarkoma, o vakarop man pranešė, kad gavau Nacionalinę premiją. Tąsyk priėjau prie lango, pro ašarų miglą pažvelgiau į juodą, pasibaisėtinai abejingą dangų ir pagrūmojau ten aukštybėse sėdintiems Nežinomiesiems, kurie mus, lyg marionetes, tampo už atsitiktinumų, sutapimų ir neišvengiamybės virvučių. Pašnabždomis išrėžiau, nors mieliau būčiau išrėkusi: “Šitaip nežaidžiama!” Jokio atsako, žinoma, nesulaukiau. Supratau, kad ir toliau reikės gyventi. Būtent gyventi, o ne mirti, kad ir ką bylotų rūstūs, dievų funkcijas prisiėmusių onkologų konsiliumai. Pernai gruodis ir vėl pateikė dvi staigmenas: nugyvenau 12 unikalių mėnesių, jie man tikriausiai jau nebuvo skirti, ir tapau Metų Moterimi...

Jau girdžiu, kaip dvasingieji teisuoliai šaukia, kad mirštant reikia rūpintis savo siela. Tačiau ir kūnas man yra duotas Dievo. Būtent dabar išmokau save mylėti ir patikėjau, kad galiu būti mylima. Mylima tokia, kokia esu: silpna, neįgali, neretai – bejėgė, su daugybe randų, žaizdų ir netgi su vėžiu. Už tai, kad išdrįsau į save įsileisti meilę, esu be galo dėkinga visiems tiems drąsiems žmonėms, kurie nebijojo su manimi, sergančia, būti, man padėjo, mane palaikė, gelbėjo, globojo, guodė, stiprino, linksmino, džiugino, juokino, kurie mano gyvenimą darė ir tebedaro nuostabų. Ačiū, ačiū, ačiū!”